

saae overrasket op fra sine Strikkepinde, og da Jytte mødte hendes spørgende Øjne, gik hun angrebsvis tilværks for at værgе sig mod Mistanke.

»Hvad mente du egenlig med det, du engang skrev til mig om Dihmer, — at det havde taget en sørgelig Vending med ham. Er han bleven syg igen?«

»Saa veed du altsaa ingenting?«

Jytte følte, at hendes Hjerte standsede.

»Hvilket?«

»At Dihmer er bleven sindssyg«.

»Sindssyg?«

»Ja, det er Asmus' Udtryk om ham. Jeg har min Viden fra ham«.

Jyttes opjagede Tanker foer forvildet om efter et Støttepunkt.

»Jeg begriber det ikke. Det nævnte Meta ikke et Ord om. Hun sagde blot, at Dihmer havde set lidt daarlig ud«.

»Naa, den Art Sygelighed mærkes jo ikke straks paa Folk«.

»Hvordan ytrer den sig da?«

»Det er vistnok med fikse Ideer; men jeg spurgte ikke Asmus nærmere ud. Og ærlig talt, Jytte, saa synes jeg heller ikke, vi to skal gaa for dybt ind paa det Emne«.

»Hvorfor skrev du saa til mig, som du gjorde? Det maa du dog have haft en Hensigt med«.